

Sygn. akt III AUa 593/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Andrzej Stasiuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012 r. w Szczecinie

sprawy U. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 maja 2012 r. sygn. akt IV U 455/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

III AUa 593/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., decyzją z dnia 03.04.2012r. odmówił ubezpieczonej U. C. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 14.03.2012r. ubezpieczona została uznana za całkowicie niezdolną do pracy od 11.2011 r. do 31.03.2014r. jednak nie posiada wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 5 lat, przypadającego w ostatnim dziesięcioleciu poprzedzającym datę powstania niezdolności do pracy lub w ostatnim dziesięcioleciu poprzedzającym datę zgłoszenia wniosku. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie posiada też co najmniej 25 lat okresów składkowych.

Ubezpieczona w odwołaniu od powyższej decyzji wniosła o przyznanie prawa do renty i powołała się na 28-letni staż pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej U. C. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy poczynając od 1 marca 2012 r. na okres do 31 marca 2014 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących

ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona U. C. dnia 01.03.2012r zgłosiła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy Udokumentowany przez nią okres składkowy i nieskładkowy wynosi łącznie 28 lat 1 miesiąc i 2 dni, udowodniony okres składkowy wynosi 24 lata 4 miesiące i 6 dni.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 14.03.2012r. ubezpieczona została uznana za całkowicie niezdolną do pracy od 11.2011r. do 31.03.2014r.

Ubezpieczona nie posiada wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 5 lat, przypadającego w ostatnim dziesięcioleciu poprzedzającym datę powstania niezdolności do pracy lub w ostatnim dziesięcioleciu poprzedzającym datę zgłoszenia wniosku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Na wstępie Sąd I instancji zauważył, że w niniejszym postępowaniu należało ocenić, czy w przypadku ubezpieczonej, będącej osobą całkowicie niezdolną do pracy i posiadającej okres składkowy w łącznym rozmiarze przekraczającym 20 lat dodatkowo istnieje konieczność wykazania przez nią przewidzianego w art.58 ust.2 ustawy pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego, przypadającego w ciągu ostatniego 10-lecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zauważył, że zgodnie z art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4,6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1,3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do treści art.57 ust.2 ustawy przepisu ust.1 pkt.3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Sąd Okręgowy wskazał że w niniejszej sprawie nie było kwestią sporną ustalenie przez lekarza orzecznika ZUS okresowej całkowitej niezdolności ubezpieczonej do pracy ani spełnienie przesłanki legitymowania się co najmniej 20-letnim okresem składkowym.

Przystępując do rozpoznania niniejszej sprawy w pierwszej kolejności Sąd I instancji zauważył, że zmiana z dniem 01.10.2003r. brzmienia przepisu. art. 57 w/w ustawy, poprzez dodanie ust. 2 miała na celu przeniesienie sytuacji osób z długim stażem ubezpieczeniowym całkowicie niezdolnych do pracy ze statusu ubiegających się o świadczenie przyznawane na zasadzie wyjątku, w oparciu o uznanie Prezesa ZUS, do statusu osób mających prawo podmiotowe do renty (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 listopada 2008 roku sygn. akt II SA/Wa 1151/08).

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uznał, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy na poparcie swoich ustaleń przytoczył treść uchwały 7 sędziów SN z 23.03.2006r. I UZP 5/05 (M.P.Pr 2006/8/442), w której Sąd Najwyższy potwierdził, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny, oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art.57 ust.2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art.58 ust.2 ustawy pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-letnia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Sąd I instancji podkreślił, że w uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że po nowelizacji art.57 ustawy przepis ten składa się z dwu części nie tylko w znaczeniu formalnym - ust. 1 i 2 ale również merytorycznym. Ustęp 1 określa dotychczasowe przesłanki nabycia prawa do renty. Ustęp 2 stanowi, że przepisu ust.1 pkt.3 tj. określającego czas powstania niezdolności do pracy, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet lub 25 lat dla mężczyzn, oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Koncentrując się na treści wymienionego przepisu Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że w odniesieniu do osób, o których mowa w tym przepisie, ustawodawca zrezygnował nie tylko z wymagania, aby niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w ust.1 pkt.3, ale ponadto określił w sposób szczególny okres składkowy i nieskładkowy wymagany dla nabycia przez nie prawa do renty oraz stopień niezdolności do pracy. Dodatkowo Sąd I instancji zauważył, że powyższe stanowisko potwierdził w całości także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2008 roku (sygn. akt II UK 249/07).

Z uwagi na powyższe Sąd I instancji uznał, że zmiana treści przepisu art.58 ustawy emerytalnej z dnia 23 09 2011r. przez dodanie ust 4, który stanowi, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy, nie zmienia sytuacji prawnej ubezpieczonej

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczona spełniła wszystkie warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy przewidziane art.57 ust.2 ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dlatego też działając na podstawie art. 477(14)§ 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, o dacie wypłaty renty i okresie jej pobierania orzekając na podstawie art.129 ust. 1 i art.59 ust.1 pkt.2 ustawy emerytalnej.

Organ rentowy wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. — Dz.U. z 2009 r. Nr 153 „ poz. 1227) - poprzez przyznanie ubezpieczonej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, podczas. gdy ubezpieczona w dacie złożenia wniosku o rentę nie spełniała warunków do uzyskania tego świadczenia .Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ubezpieczonego.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podkreślił, że wbrew ustaleniom Sądu I instancji w analizowanym postępowaniu brak było podstaw do przyjęcia, że ubezpieczona na dzień zgłoszenia wniosku o rentę tj. na dzień 01.03.2012 r. spełniała warunki wymagane do uzyskania prawa do renty. Organ rentowy zauważył, że prawo do renty na podstawie art.57 ust.2 ustawy emerytalnej dla osoby, która stała się całkowicie niezdolna do pracy po ukończeniu 30 lat życia i udowodniła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny powstaje wówczas, gdy spełnione zostaną także przesłanki z art.58 ust.2 tej ustawy. Mając na uwadze powyższe organ rentowy wskazał, że w dacie złożenia wniosku o rentę ubezpieczona nie legitymowała się wymaganym 5 letnim stażem ubezpieczeniowym w ostatnim 10 -leciu przed datą powstania niezdolności do pracy i przed datą złożenia wniosku o rentę, o którym mowa w art.58 ust.2 ustawy emerytalnej. W ocenie organu rentowego brak było przy tym podstaw do wyłączenie zastosowania do sytuacji ubezpieczonej warunku określonego w art.58 ust.2 ustawy emerytalnej. Zauważył bowiem, że w świetle obowiązującego od dnia 23.09.2011 r. przepisu art. 58 ust. 4 wyłączenie stosowania art.58 ust.2 byłoby możliwe wyłącznie w sytuacji, gdyby ubezpieczona wykazała co najmniej 25 letni okres składkowy, o którym mowa w art.6 tej ustawy, tymczasem ubezpieczona udowodniła okres składkowy w wymiarze 24 lat 4 miesięcy i 6 dni. Dlatego też zdaniem organu rentowego brak jest podstaw prawnych do przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Na zakończenie organ rentowy wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu i instancji, że zmiana treści przepisu art.58 ustawy emerytalnej z dniem 23.09.2011 r. poprzez dodanie ust.4 nie zmieniła sytuacji prawnej ubezpieczonych, a uchwała SN z dnia 23.03.2006r. ma nadal zastosowanie co do wykładni przepisu art.57 ust.2 ustawy emerytalnej w niniejszej sprawie. Zainteresowana złożyła wniosek o rentę w dniu 01.03.2012 r. tj. w dacie obowiązywania nowego przepisu art. 58 ust.4 ustawy emerytalnej i ustalenie, czy na dzień zgłoszenia wniosku o rentę spełnia warunki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powinno nastąpić z uwzględnieniem wprowadzonych przez ustawodawcę zmian przepisu art.58. Wprowadzony z dniem 23.09.2011 r. nowy przepis art.58 ust.4 ustawy emerytalnej usunął dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne, wskazując jednoznacznie kiedy warunek posiadania wymaganego 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego w ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o przyznanie prawa do renty lub datą powstania niezdolności do pracy, o którym mowa w art.58 ust.2 jest wyłączony przy ustalaniu prawa do renty. W świetle nowego przepisu warunek ten nie dotyczy jedynie ubezpieczonego „ który udowodnił okres składkowy” o którym mowa w art. 6 „ wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się zasadna i jako taka doprowadziła do zmiany wyroku Sądu Okręgowego zgodnie z kierunkiem zaskarżenia.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.).

Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd I instancji właściwie zgromadził materiał dowodowy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Niemniej jednak, jego analiza doprowadziła do przyjęcia przez Sąd Odwoławczy ustaleń - odnośnie spełnienia przez ubezpieczoną ustawowych warunków do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy – odmiennych, niż te, które zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy, a w konsekwencji do uznania, iż w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione przesłanki z art.57 ust.1 pkt.2 w zw. z art.58 ust.1 pkt.5 ustawy emerytalnej, uzasadniające przyznanie ubezpieczonej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią przepisów art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009., nr 153, poz. 1227 ze zm.- dalej ustawa rentowa) - renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust.1 pkt.3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Z kolei zgodnie z art. 58 ust. 1 powołanej ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;

2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;

3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;

4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;

5) 5 lat-jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust.1 pkt.5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 2 w/w ustawy).

Dodatkowo ustawodawca wprowadził ustawą z 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2011.187.1112), obowiązującej od 23 września 2011 r. przepis art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który uzależnił zwolnienie z warunku wykazania 5 lat ubezpieczenia w dziesięcioleciu

poprzedzającym złożenie wniosku (oraz powstanie niezdolności do pracy) od wykazania okresu składkowego, o którym mowa w art. 6, wynoszącego co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz uznania ubezpieczonych za całkowicie niezdolnych do pracy.

Mając na uwadze brzmienie powyższych przepisów Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji Sądu Okręgowego, iż w ustalonym stanie faktycznym ubezpieczona spełniła warunki uprawniające ją do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. O ile bowiem niespornym w sprawie było, że U. C. należało uznać za całkowicie niezdolną do pracy od listopada 2011 r., to jednak decyzja organu rentowego była trafna, z uwagi na brak wystarczającego okresu składkowego i nieskładkowego dla przyznania jej prawa do świadczenia rentowego, o którym mowa w art.57 ust.1 pkt. 2 w zw. z art. 58 ustawy emerytalnej.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, iż przez okres, o którym mowa w art.57 ust.1 pkt.2 w zw. z art.58, należy rozumieć tzw. okres minimalny, tj. taką liczbę okresów składkowych wraz z nieskładkowymi, której wykazanie warunkuje spełnienie wymogów formalnych do uzyskania renty, niezależnie od kwestii medycznych, czyli ewentualnej niezdolności do pracy oraz daty jej powstania. Okres minimalny wynosi zasadniczo pięć lat, przy czym jest on stopniowo obniżany w stosunku do osób, u których niezdolność do pracy wystąpiła przed 30 rokiem życia. W celu zachowania czasowego związku niezdolności do pracy z tytułem ubezpieczeń rentowych wprowadzono zasadę, że wymagany okres składkowy i nieskładkowy musi przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku rentowego lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (art.58 ust.2). Ten dodatkowy warunek dotyczy wyłącznie okresu pięcioletniego, wymaganego od osób, u których niezdolność do pracy powstała powyżej 30 roku życia (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 2004 r., I UK 56/04, OSNPUSiSP 2005, nr 12, poz. 178;). Wprowadzenie obok konieczności zaistnienia niezdolności do pracy dodatkowych kryteriów formalnych wynika z faktu, że renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem o charakterze socjalnym na rzecz osób niezdolnych do pracy, pozostającym bez związku z tytułem ubezpieczenia rentowego (wyrok SA w Warszawie z dnia 19 września 2000 r., III AUa 1405/99, OSA 2001, z. 4, poz. 17).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że niespornym w sprawie było, że ubezpieczona w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku tj. w okresie od dnia 2 marca 2002 r. do 1 marca 2012 r. udowodniła jedynie 3 lata 10 miesięcy i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, jak również w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania częściowej niezdolności do pracy tj. w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 30 listopada 2011 r. udowodniła jedynie 4 lata 1 miesiąc i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych 5 lat ubezpieczenia, o których mowa w art.58 ust.2 ustawy emerytalnej, w konsekwencji czego należało przyjąć, że nie spełniła ona warunków wymaganych do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny nie podzielił przy tym argumentacji Sądu Okręgowego, iż w niniejszym postępowaniu istniały przesłanki do wyłączenia stosowania art.58 ust. 2 ustawy emerytalnej. Za chybione Sąd Odwoławczy uznał bowiem stanowisko Sadu I instancji, iż w niniejszej sprawie wystarczające dla wyłączenia stosowania art. 58 ust. 2 ustawy emerytalnej było wykazanie przez ubezpieczoną ponad 20 letniego ogólnego stażu ubezpieczeniowego (okresy składkowe i nieskładkowe). Wobec jednoznacznego brzmienia obowiązującego od dnia od 23 września 2011 r. przepisu art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zwolnienie z warunku wykazania 5 lat ubezpieczenia w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku (oraz powstanie niezdolności do pracy) uzależnione jest od wykazania okresu składkowego, o którym mowa w art. 6, wynoszącego co najmniej 25 lat dla kobiety. Poza sporem pozostawało, że udokumentowany przez ubezpieczoną okres składkowy którym mowa w art. 6 ustawy emerytalnej wynosi jedynie 24 lata 4 miesiące i 6 dni, zamiast wymaganych co najmniej 25 lat składkowych.

Nie uszło uwadze Sądu Apelacyjnego, że Sąd I instancji uzasadniając swoje stanowisko powołał się na wykładnię Sądu Najwyższego dokonaną w uchwale 7 sędziów z dnia 23 marca 2006 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego odwoływanie się przez Sąd Okręgowy przy ocenie wzajemnych relacji art. 57 ust. 2 i art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej do wykładni Sądu Najwyższego było nieuzasadnione. Takie postępowanie Sądu I instancji nie znajduje bowiem oparcia w gramatycznej wykładni obu przepisów, która jest jasna i nie nastrocza obecnie żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Co więcej, jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy zmieniającej treść przepisu art.58 ustawy emerytalnej, celem tej nowelizacji

polegającej na dodaniu przepisu art.58 ust.4, było właśnie usunięcie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art.57 ust.2 będących wcześniej przedmiotem orzeczeń cytowanych przez Sąd I instancji. Od dnia 23 września 2011 r. wobec dodania do art.58 ustawy emerytalnej ust.4 wykładnia przepisów przyjęta w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r. sygn. akt IUZP 5/06 nie znajduje oparcia w obowiązującym stanie prawnym.

Mając na względzie powyższe, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że oddalił odwołanie.